

Jeremia 29:11

Deel 1: Jim, de machinist en het meisje

‘We zouden die zombies net zo goed meteen in de fik kunnen steken.’

‘Maar wat als er ooit een behandeling gevonden wordt?’

‘Dat is *wishful thinking*,’ antwoordt de machinist, ‘Het gros van de wetenschappers woonde in de steden. De knapste koppen vielen waarschijnlijk als eersten ten prooi aan de epidemie. Zombies zoeken hersenen, geen genezing.’

‘Als er geen hoop meer is voor zij die besmet werden, waarom transporteren we hun lichamen dan de woestijn in?’ vraagt Jim; hij houdt er niet van het Z-woord te gebruiken.

‘Omdat het ons zo opgedragen werd. Wij voeren orders uit.’

Jim vraagt zich af of de trein mensen vervoert die hij gekend heeft. Als hulpje van de machinist heeft hij helaas geen toegang tot de vrachtbrief van de cryogene tanks. De inventaris van de menselijke lading die de trein vervoert, wordt niet gedeeld met het boordpersoneel.

‘Je maakt een vergissing als je onze cargo als menselijk beschouwt,’ zegt de machinist alsof hij Jims gedachten kan lezen.

‘Hoeveel lichamen zitten daar ingevroren?’ vraagt Jim, wijzend naar de spoorweg die zich voor hen uitstrekt.

‘In “Het Complex”? Ik weet het niet. Naar het schijnt meerdere tientallen miljoenen.’

‘Hoe ziet het eruit?’

‘Als een gigantisch magazijn te midden van een dito zonnepark. Een mens vraagt zich af om welke reden het oorspronkelijk gebouwd werd. Het is alsof iemand wist dat deze ramp te gebeuren stond.’

‘Misschien was dat ook het geval,’ zegt Jim.

De machinist antwoordt niet, maar Jim weet dat zijn chef die mogelijkheid zelf ook al overwogen heeft. Al sinds de eerste slachtoffers vielen, waren er geruchten dat de ramp deel uitmaakte van een ingewikkeld complot. De pandemie verspreidde zich te plots, te snel en te ver om toevallig te zijn. Jim vindt de gedachte van opgezet spel weerzinwekkend, maar tegelijkertijd heeft hij er nood aan te geloven dat deze beproeving niet zinloos is.

‘Wat als dit allemaal zo gepland was?’ vraagt Jim, ‘Wat als de kwaal opzettelijk gecreëerd werd, en er tegelijkertijd een remedie ontwikkeld is? Wat als wij niet meer zijn dan een klein radertje in een grote samenzwering om te verhinderen dat het menselijk ras met zijn grote ecologische voetafdruk de aarde vernietigt?’

‘Zelfs als dat waar is, dan verandert dat niets aan onze taak. We doen wat ons gevraagd wordt. Net zoals de trein volgen we het spoor dat voor ons is neergelegd. Een andere koers kunnen we niet varen.’

‘Je houdt er niet van een eigen mening te hebben, niet?’

‘Daar gaat het niet om. Ik weet niet wat ik van de hele situatie denken moet, daarom is het beter voor mij om er helemaal niets van te denken.’

‘Zo maak je je er gemakkelijk van af,’ zegt Jim.

‘We zouden die zombies net zo goed meteen in de fik kunnen steken,’ herhaalt de machinist, ‘Dat is hoe ik er werkelijk over denk als je echt wil weten wat we volgens mij zouden moeten doen.’

‘Maar we doen het niet,’ zegt Jim, ‘omdat we enkel doen wat ons gezegd wordt.’

‘Je begint het eindelijk te snappen,’ knikt de machinist.

De tocht verloopt zo saai als je kunt verwachten van een treinreis door de woestijn. Van de passagiers hebben Jim en de machinist geen last. Hoe gevaarlijk ze ook zijn, in hun bevroren toestand doen ze geen vlieg kwaad. De stations langs het traject zijn de enige vorm van afwisseling op weg naar Het Complex. Ze worden bemand door eenzaten die instaan voor het onderhoud van het hun toegewezen stuk spoorweg. Bij elke doortocht levert de trein een voorraad levensmiddelen waar de stationswachter een paar maanden mee kan overleven. Jim dacht dat de stationswachters ook hongerig zouden zijn naar nieuws uit de rest van de wereld, maar is verrast door hun apathie.

‘Ze zijn het gewoon geworden dat we nooit iets nieuws te vertellen hebben,’ legt de machinist uit, ‘Vroeger wisten we het meteen als één of andere beroemdheid aan de andere kant van de wereld een scheet liet. Nu weten we niet eens of Washington DC nog bestaat en of we nog een president hebben.’

‘Dat moet wel,’ zegt Jim, ‘Wie deelt anders de bevelen uit?’

‘Dat is een goede vraag,’ mijmert de machinist, ‘Wij zijn ingehuurd door een bedrijf, niet door de overheid of het leger. Vind je dat niet vreemd?’

De machinist kijkt zwijgend voor zich uit. Ook hij zit met meer vragen dan antwoorden; ook hij heeft het punt bereikt dat het hem bijna niets meer kan schelen. Overleven is wat nu telt; al de rest is bijkomstig.

—

In tegenstelling tot zijn collega's staat de stationswachter van het laatste station op de weg naar Het Complex hen niet op te wachten op zijn perron. De machinist laat de trein een paar keer fluiten, maar er komt geen reactie. Hij neemt zijn geweer en stopt ook Jim een vuurwapen in de handen.

‘Elke afwijking van het protocol is een mogelijke aanwijzing dat er gevaar dreigt,’ legt de machinist uit, ‘Heb je ooit al een wapen afgevuurd?’

‘Ik ben nog met mijn vader gaan jagen,’ zegt Jim, ‘Hij heeft me geleerd hoe ik moest schieten.’

‘Dat moet maar voldoende zijn,’ gromt de machinist, ‘Denk eraan: zombies zijn geen mensen meer. Geen twee keer denken, maar direct schieten als je er één ziet. Mik op het hoofd.’

Hij stapt uit de locomotief. Jim volgt hem gedwee naar het station. Hij botst bijna tegen de machinist op wanneer die abrupt in het deurgat blijft staan.

‘Ik denk dat je best een schop gaat halen, jongen,’ zegt de machinist.

‘Wat?’ vraagt Jim, ‘Waarom?’

De machinist doet een stap opzij. Jim ziet de stationswachter in de stationshal hangen.

‘Ik zei: ik denk dat je best een schop gaat halen. Ik haal hem wel naar beneden.’

Jim hoort wat hem opgedragen wordt, maar reageert niet. Hij kan zijn ogen niet van de gehangene afhouden. Op de muur achter de man staat in grote letters “Geen hoop meer!” geschilderd.

Pas wanneer de machinist Jim een tik geeft, komt de jongen in actie. Een uur later zitten Jim en de machinist zwetend op het bankje voor het station waarvan ze de wachter hebben begraven.

‘Ik apprecieer je gezelschap enorm,’ zegt de machinist, ‘Echt, ik vind je een aangename metgezel, maar toch vrees ik dat ik je hier achter zal moeten laten.’

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Jim onaangenaam verrast.

‘Het bedrijfsbeleid dicteert dat een station te allen tijde bemand moet zijn om het onderhoud van de infrastructuur te verzekeren, tenzij er echt niemand voorhanden is. Jij bent voorhanden.’

‘Maar ik weet helemaal niets af van het onderhoud van de infrastructuur.’

‘Dat hoeft niet,’ zegt de machinist, ‘Daar bestaat een handboek voor. Wacht!’

De machinist stapt het station binnen en komt even later terug met een boek.

‘Dit is het: “Kunst en kunde van het spoorwegonderhoud”; daar staat alles in wat je weten moet,’ zegt de machinist zonder een zweem van sarcasme in zijn stem.

‘Dat kan je niet menen!’ zegt Jim, ‘Je maakt een grapje!’

‘Ik ben één en al ernst,’ zegt de machinist.

Voor Jim er erg in heeft, staat hij op het perron naast een voorraad levensmiddelen.

‘Ik zou je helpen met opbergen, maar ik heb al te veel tijd verloren met het begraven van de stationswachter. Ik moet de verloren tijd zien in te halen. Jij daarentegen hebt nu tijd te over.’

Jim lacht groen, maar de machinist negeert zijn non-verbale communicatie.

‘Je ziet me normaal gezien binnen een drietal weken terug. Misschien breng ik dan iemand mee van Het Complex om je af te lossen.’

Jim denkt er het zijne van. Wanneer de trein uit het zicht verdwenen is, keert hij terug naar het station om er de woonvertrekken van zijn voorganger te verkennen. In de koele bergruimte vindt hij tot zijn grote verbazing een enorme hoeveelheid gepekeld vlees in een kapotte vrieskist. Jim heeft er het raden naar hoe de vorige stationswachter daaraan gekomen is. Het behoort niet tot de standaard leveringen van het bedrijf en het is niet direct het voedsel dat hijzelf zou inslaan, mocht hij ooit aan een acute aanval van hamsterwoede ten prooi vallen.

‘Nou, van honger zal ik alvast niet omkomen,’ zegt Jim tot zichzelf, en hij vult de voorraad aan met de goederen waarmee de machinist hem op het perron heeft achtergelaten. Het is donker tegen de tijd dat hij daarmee klaar is. Jim vervangt de lakens van het bed van zijn voorganger en gaat slapen.

Hij heeft er geen besef van hoe lang hij al sliep, wanneer hij plots wakker schiet. Het is in ieder geval nog geen ochtend. Het station is nog volledig gehuld in duisternis, maar Jim kan zich niet ontdoen van het gevoel dat hij niet alleen is. Een vreemd geluid bevestigt zijn vermoeden. Heeft hij bezoek of is er een beest het station binnengedrongen?

Nauwelijks gekleed, maar gewapend met een zaklamp en een geweer gaat Jim op onderzoek uit. Het lawaai zwelt aan en lijkt van onder de vloer van de voorraadkamer te komen. Jim knipt het licht aan in de bergruimte en ontdekt een luik dat onder een versleten stuk tapijt verborgen zit. Hij opent het en schijnt met zijn zaklamp naar beneden. Er weerklinkt onmiddellijk een oorverdovend gekrijs.

Jim laat van ontzetting het luik terug dichtvallen. Op zijn netvlies staan nog de bloeddorlopen ogen gebrand van een meisje dat duidelijk door de ziekte is aangetast, haar huid lijkkbleek met de typische, blauw afgetekende aders op de slapen. Het meisje maakt nu nog meer lawaai dan voorheen en plots snapt Jim waarom zijn voorganger zo’n grote voorraad pekelvlees insloeg. Jim haalt een portie uit de diepvries, opent het luik en gooit het vlees naar beneden. Er komt gegrom van onder de vloer; Jim verbeeldt zich dat het een tevreden gegrom is.

—

Weken gaan voorbij. Met een kleine locomotief die zowel met de hand als met zonne-energie kan aangedreven worden, rijdt Jim elke dag in de vroege voormiddag een vijftwintigtal kilometer heen en terug in de richting weg van Het Complex; in de late namiddag doet hij hetzelfde in de tegenovergestelde richting. Het hem toegewezen stuk spoorlijn is een pak langer dan vijftig kilometer, maar hij voert de voorschriften die aan zijn “Kunst en kunde van het spoorwegonderhoud” zijn toegevoegd naar de letter uit. Het komt Jim als volslagen zinloos werk over, maar hij troost zich met de gedachte dat de machinist fier op hem zou zijn: ‘We voeren uit wat ons opgedragen wordt.’

Elke middag voedert hij een pakje vlees aan het zonderlinge wezen dat onder de bergruimte huist. Na elke voederbeurt maakt Jim zich zo vlug mogelijk uit de voeten. Op een dag is Jim nog maar net buiten wanneer

er vijf zware transporthelikopters van het Amerikaanse leger met luid geraas over het station vliegen. Het is de eerste keer sinds de uitbraak van de epidemie dat hij menselijke activiteit in de lucht ziet. Hij weet niet wat het te betekenen heeft. Hij herinnert zich de woorden van de machinist: 'Ik weet niet wat ik van de hele situatie te denken, daarom is het beter voor mij om er helemaal niets van te denken.'

Een uur later volgen drie straaljagers die vanuit dezelfde richting komen en dezelfde bestemming lijken te hebben. Nog dezelfde avond keren de straaljagers terug. De helikopters hoort hij 's nachts overvliegen. De machinist is nog altijd niet teruggekomen. Hij is al minstens een week te laat en dat baart Jim zorgen. Hij leest er de handleiding op na: "Elke afwijking van het protocol is een mogelijke aanwijzing dat er gevaar dreigt." Er staat helaas niet bij wat hij verondersteld wordt te doen als de trein niet meer opdaagt.

'Kop en ik ga een kijkje nemen bij mijn collega; munt en ik spoor naar Het Complex,' zegt Jim en hij werpt een waardeloos geworden geldstuk op.

Het is munt. Jim is blij met de keuze die door het lot bepaald werd; hij zal dan toch nog Het Complex te zien krijgen. Achter het station staan twee platformstellen die hij aan zijn locomotief kan haken. Op het ene platform sjoert hij een voorraad eten en vooral veel bidons met water vast. Op het andere platform heeft hij een kooi gemonteerd die hij in een hangar wat verderop ontdekte.

'Het is vast een slecht idee,' zegt Jim terwijl hij in het gat in de vloer van de bergruimte kijkt, 'maar ik kan je hier niet achterlaten zoals mijn voorganger deed. In Het Complex kunnen ze je misschien helpen.'

Hij heeft zich uitgedost in een soort harnas van leder dat de vorige stationswachter hem naliet. Met te grote leren laarzen aan zijn voeten, een dikke leren broek en jas om zijn lichaam te beschermen, stijfleren handschoenen aan zijn handen en zelfs een leren masker, staat hij klaar om met een touw aan een stok naar het amper menselijke meisje te vissen. Het duurt even voor hij beet heeft, maar wanneer ze met haar armen naar boven graait, slaagt hij erin de lus van het touw rond haar middel te krijgen.

Hij snoert het touw vast onder haar armen en trekt haar omhoog. Ze krijgt als een heks. Eenmaal boven wil ze hem te lijf gaan, maar met de stok zorgt hij ervoor dat er altijd voldoende afstand is tussen hemzelf en zijn belaagster. Hij trekt haar de bergruimte uit en duwt haar naar buiten. Verblind door het licht na zo'n lange tijd in het duister, grijpt en schopt het meisje wild om zich heen. Haar duwen lukt niet meer, dus sleurt Jim haar naar de kooi. Hij is totaal uitgeput wanneer hij er eindelijk in slaagt het deurtje van de kooi op slot te doen. Ook het meisje is volledig uitgeteld. Ze ligt in foetushouding met haar armen over haar hoofd, haar ogen afschermend tegen de zon. Ze geeft geen krimp meer.

'Je stinkt als de pest,' zegt hij tegen haar, 'maar ik ga het niet wagen je te wassen. Zelf neem ik wel nog een bad voor we vertrekken.'

—

Een paar dagen nadat Jim is vertrokken, gebeurt er iets vreemds met zijn passagier. Wanneer hij haar dagelijkse portie vlees in haar kooi deponeert, zegt het meisje plots: 'Dank je!'

Jim heeft al veel gehoord over de zombies, maar nog nooit dat ze in staat zijn woorden uit te spreken, laat staan dankbaarheid te tonen. Nog een paar dagen later, kan Jim zich niet van de indruk ontdoen dat het meisje wat kleur heeft bijgekregen. Ook haar ogen zijn er gezonder uit.

'Ik ben Anna,' zegt ze plots, 'Dat vlees is niet lekker meer.'

'Dag Anna,' zegt Jim, 'Dat vlees is al lang niet lekker meer, maar gisteren en de voorgaande dagen smikkelde je het wel telkens op alsof het een koningsmaal was.'

'Ik denk dat ik aan het veranderen ben,' zegt Anna, 'Wat is er gebeurd?'

Jim vertelt het verhaal van de trein, de machinist en de stationswachter. Hij ziet hoe ze haar blik afwendt, maar hij vertelt verder over hoe hij haar in de kelderruimte onder de berging ontdekte.

‘Je voorganger,’ zegt ze wanneer Jim klaar is met vertellen, ‘Dat was waarschijnlijk mijn vader. Mijn laatste herinnering voor ik ... veranderde, was zijn belofte om me in veiligheid te brengen.’

‘Misschien kan ik je nu wel uit die kooi bevrijden,’ zegt Jim om van onderwerp te veranderen, ‘Ik heb de indruk dat de ziekte helemaal is uitgewerkt.’

‘Ik zou een moord plegen om een douche te kunnen nemen,’ zegt Anna, en ze gromt vervaarlijk.

‘Ik meen het niet, hoor,’ voegt ze er vlug aan toe als Jim verschrikt terugdeinst.

Nu hij een gesprekspartner heeft, is de reis naar Het Complex draaglijker. Haar huid en haar ogen zien er ondertussen volledig normaal uit en onderweg zijn ze langs een groot, kunstmatig waterreservoir gereden waarin ze hebben kunnen baden. Jim heeft het meisje wat propere kleren gegeven die hij voor zichzelf had meegenomen. De blauw getinte aderen op haar slapen zijn het enige wat nog herinnert aan haar besmetting. Geen van beide weten ze wat te verwachten aan het einde van de spoorlijn, maar tien dagen nadat ze vertrokken, zien ze in de verte een rookpluim opstijgen.

‘Zou dat Het Complex zijn?’ vraagt Anna, ‘Die straaljagers die je zag hadden waarschijnlijk de opdracht Het Complex te vernietigen.’

Jim zwijgt en vraagt zich af wat er met de trein en met de machinist gebeurd is. Even later wordt zijn vraag beantwoord. Ze kunnen niet meer verder. Het spoor is vernield door het ontspoorde en uitgebrande wrak van een trein. Het ziet er niet naar uit dat er overlevenden zijn. Wie de aanval ook uitvoerde, heeft zijn werk grondig gedaan.

‘Laten we hier ons kamp opslaan en morgenvroeg te voet verder trekken,’ zegt Jim, ‘Langer dan een dagmars zijn we vast niet meer van Het Complex verwijderd.’

—

Wat ze gevreesd hadden, blijkt te kloppen. De zonneparken die zich tot ver voorbij hun gezichtsveld uitstrekken, zijn ongemoeid gelaten, maar de centrale gebouwen van Het Complex zijn vakkundig in de as gelegd. Eén van de gebouwen is nog steeds aan het branden. Er is geen levende ziel te bespeuren.

‘Laten we kijken of er ergens nog iets te eten te vinden is,’ zegt Anna, ‘Niet alle gebouwen zijn vernietigd.’ Ze zijn al een paar dagen door hun rantsoenen heen en dat knaagt.

‘Dat wilde ik ook net voorstellen,’ zegt Jim en hij haalt zijn revolver boven, ‘De aanval was heel gericht en heeft waarschijnlijk het zenuwcentrum van Het Complex lamgelegd. Laat ons hopen dat de voorraadruimtes niet als strategische doelwitten beschouwd werden.’

‘Hierlangs,’ zegt Anna.

Samen stappen ze naar een gebouw zonder ramen dat de aanval goed weerstaan heeft. Het licht springt automatisch aan wanneer ze het betreden; de zonnepanelen doen nog altijd hun werk.

‘Wie zijn jullie?’ vraagt een stem.

In een reflex richt Jim zijn wapen op de geest die schijnbaar uit het niets in de gang tevoorschijn kwam.

‘Daar zal je weinig mee kunnen aanvangen, jongeman,’ zegt de verschijning, ‘Ik ben een hologram.’

‘Een hologram?’ vraagt Anna.

‘Inderdaad, ik ben het noodhologram van Het Complex. Ik kom alleen in actie als er iets helemaal fout gaat. Na de luchtaanval kan je wel zeggen dat er iets loos is. Jullie zijn momenteel de enige mensen bij bewustzijn in een straal van honderden kilometers in het rond.’

Het hologram lijkt Anna tijdens het praten met bijzondere aandacht te bestuderen.

‘Ik zie dat u een Geheelde bent, juffrouw,’ zegt het hologram, ‘Bent u al lang van het nanovirus verlost?’ Anna snapt niet alle woorden van de vraag, maar antwoordt toch: ‘Ongeveer een week; het genezingsproces verliep heel geleidelijk.’

‘Het nanovirus breekt af wanneer het lichaam in aanraking komt met zonlicht,’ legt het hologram uit, ‘Het heeft inderdaad wat tijd nodig om volledig uit het menselijk gestel te verdwijnen. Daarna ben je weer zo goed als de oude, op een paar details na. Het is de eerste keer dat ik een Geheelde zie. Interessant!’

‘Dus er is weldegelijk een remedie om de gevolgen van de epidemie om te keren?’ zegt Jim.

‘Het nanovirus werd opzettelijk zo geprogrammeerd dat wie per ongeluk besmet werd gemakkelijk weer kan genezen door blootstelling aan licht. Doordat het virus zijn slachtoffers lichtschuw maakt, gebeurt dat echter zelden per toeval.’

‘Je vermoeden klopte, Jim,’ zegt Anna, ‘Deze ramp is opzettelijk veroorzaakt.’

‘Maar natuurlijk,’ zegt het hologram, ‘Was dat dan niet duidelijk?’

‘Er is heel veel dat ons niet duidelijk is,’ zegt Jim.

Deel 2: miljardair Mel Kunos

Mel Kunos vloekt wanneer de verpleegster het infuus verwijdt.

‘Let op wat je doet, mens, wees niet zo bruut!’

‘Het spijt me, meneer Kunos, ik deed het niet opzettelijk!’

De multimiljardair knort ontevreden en de verpleegster maakt zich uit de voeten zodra haar werkgever helemaal is afgekoppeld. Ze vreest voor haar job, maar daar is geen reden toe. Ze heeft de man helemaal geen pijn gedaan. Hij is gewoon ontevreden omdat hij tot nu toe weinig effect heeft ondervonden van de behandeling. Hij reageert zich af op iedereen die in zijn buurt komt.

‘Er was mij verteld dat transfusies met bloed van jongemannen me zou verjongen, dat het me beter zou doen voelen,’ foetert hij wanneer zijn secretaris zijn bureau binnenkomt, ‘maar ik voel me nog altijd hetzelfde. Er is helemaal geen beterschap; ik voel me nog altijd dezelfde oude vent!’

‘Het spijt me dat te horen, meneer,’ zegt de secretaris, ‘Ik wilde u melden dat dr. Walters in de lobby op u wacht. Ze zegt dat ze een afspraak heeft.’

‘Dat klopt, Richard. Ik hoop dat zij nieuws heeft waar ik vrolijker van wordt. Laat Lori binnen, maar geef me wat tijd om me weer toonbaar te maken.’

De secretaris verdwijnt en komt even later terug in het gezelschap van een jongedame. Ze heeft een grote koffer op wieltjes mee die door Richard naar binnen gerold wordt.

‘Doctor Mallory Walters is er, meneer Kunos,’ zegt de secretaris, nadat hij de koffer voorzichtig op de vergadertafel heeft gedeponeerd.

‘Laat ons maar alleen, Richard,’ zegt meneer Kunos die ietwat opgefrist uit zijn persoonlijke badkamer tevoorschijn komt, ‘Ik zal je vandaag niet meer nodig hebben.’

De secretaris laat opgelucht een onhoorbare zucht ontsnappen. De kans dat hij vandaag nog door onweer getroffen wordt, is net tot nul gereduceerd.

‘Welkom Lori,’ zegt meneer Kunos overdreven vriendelijk, ‘Ik hoop dat je me goed nieuws brengt over ons zombievirus?’

‘Je weet dat ik niet van dat woord hou, meneer Kunos,’ zegt Mallory.

‘Je weet dat ik er niet van hou als je me meneer Kunos noemt, Lori.’

‘Het zijn *nanobots*, Mel,’ zegt de jonge vrouw, ‘en zombies bestaan niet. De nanobots schakelen de hogere functies van het brein uit en laten toe een beperkt aantal instructies door te geven aan het lichaam.’

‘Inderdaad,’ lacht Mel Kunos, ‘dat is precies wat ik bedoel als ik het over ons zombievirus heb.’

Mallory Walters negeert de opmerking en opent haar koffer. De inhoud bestaat uit een serie kooien met daarin een handvol kaalgeschoren ratten.

‘Kan deze ruimte verduisterd worden?’ vraagt Mallory.

Mel Kunos grijpt een afstandsbediening, drukt op een toets en de rolluiken gaan naar beneden. Met een paar extra toetsdrukken zorgt hij voor sfeervol, gedimd licht in de kamer.

‘Is dit romantisch genoeg?’ vraagt hij, maar dr. Walters gaat niet in op zijn geflirt.

‘Kijk,’ zegt Mallory, ‘Nu het donker is, komt de met nanobots geïnjecteerde rat ook uit zijn hokje.’

‘Wat een lelikaard!’ zegt Kunos. De rat is net als de andere ratten kaalgeschoren, maar ziet veel bleker en hij heeft langwerpige blauwe vlekken op zijn huid.

‘Ik neem nu het tussenschot weg dat de rat met de nanobots afscheidt van een hok met een normale rat.’ Mallory manipuleert zorgvuldig een aantal hendeltjes zodat de tussenwand tussen twee kooien verdwijnt. Meteen gaat de bleke rat met de blauwe strepen in de aanval. In geen tijd heeft ze de normale rat een venijnige beet in de poten gegeven. De gebeten rat maakt een schril geluid; de ratten in de andere kooien lopen in paniek in het rond. Ze willen zo ver mogelijk van hun vechtende soortgenoten vandaan.

‘De nanobots zijn aan het werk,’ zegt Mallory, ‘Zie je wat er gebeurt? De huid van de gebeten rat wordt bleek en er beginnen zich blauwe vlekken te vormen.’

‘Interessant,’ zegt Mel Kunos.

‘De luiken mogen weer omhoog,’ zegt Mallory. Mel manipuleert opnieuw de afstandsbediening. Zodra het licht de kooien bereikt, vluchten de twee met nanobots besmette ratten hun hokje in.

‘Het interessantste moet nog komen. Kijk wat er gebeurt als ik de beschutting wegneem.’

Opnieuw bedient dr. Walters een aantal hendeltjes waardoor de hokjes van de besmette ratten openklappen. De aangetaste dieren zijn hun bescherming tegen het licht kwijt. Verschrikt loopt ze langs de wanden van de kooi op zoek naar bescherming tegen het licht.

‘Ik zal het proces nu wat bespoedigen.’

Dr. Walters knipt een lamp aan die ze op de lijkleke ratten richt.

‘Ze lijken weer wat kleur te krijgen,’ roept Mel Kunos verbaasd uit.

‘Dit is een ultravioletlamp,’ legt Mallory uit, ‘Als ik hen hier lang genoeg mee beschijn, dan worden ze uiteindelijk weer de oude. Alleen de blauwe strepen zijn in veel gevallen blijvend.’

‘Fantastisch!’ zegt Mel Kunos vol verwondering, ‘Dat lijkt me de ideale remedie.’

‘Een remedie zou ik het niet noemen,’ zegt Mallory, ‘Maar het is een oplossing voor het probleem waar je een antwoord op wilde.’

‘Laat me even samenvatten,’ zegt Mel Kunos, ‘De vorige keer toonde je me nanobots die erin slaagden een deel van de hersenen lam te leggen, zonder een aantal basisfunctionaliteiten zoals eten en drinken in het gedrang te brengen. Je slaagde er ook in de nanobots zo te programmeren dat ze zichzelf via fysisch contact ook naar andere levende wezens verplaatsten. Ik vroeg je toen om iets te bedenken waardoor we het proces op heel eenvoudige manier, liefst zonder gebruik van een tegengif, konden terugdraaien.’

‘Dat was de opdracht,’ zegt Mallory, ‘We hebben de nanobots enerzijds zo geprogrammeerd dat het lichaam altijd de duisternis opzoekt; anderzijds hebben we een zwak punt aan de nanobots toegevoegd: ze sterven af als hun drager aan zonlicht wordt blootgesteld.’

‘Maar dat is geniaal!’ roept Mel Kunos uit, ‘Vanaf wanneer kan je beginnen testen op mensen?’

‘Zodra u daar uw goedkeuring voor geeft, meneer Kunos.’

‘Ik zou je wel kunnen kussen, Lori,’ zegt Kunos, ‘Het zou een puur professionele kus zijn, maar ik doe het toch maar niet omdat je me net weer meneer Kunos noemde.’

‘Het is beter zo, meneer Kunos,’ zegt Mallory Walters, ‘Ik neem aan dat ik uw goedkeuring heb om het experiment verder te zetten?’

‘Natuurlijk,’ zegt Kunos, ‘zodra ik weer aan mijn computer zit, stuur ik je alle confirmaties en permissies.’

‘Dank u, meneer Kunos. Het is een hele eer voor u te kunnen werken aan zo’n innovatief project.’

‘Wij gaan samen een betere plaats maken van de wereld.’

‘Dat is in ieder geval de bedoeling.’

—

‘Meneer Kunos wacht op u in de Sky Bar, dr. Walters,’ deelt een jonge stagiair mee wanneer Mallory Walters uit de helikopter stapt op de helihaven van Het Complex, ‘Hij vroeg me u naar hem toe te brengen zodra u er geland was.’

De jonge vrouw stapt in de kleine shuttle en is overweldigd door de vooruitgang die geboekt is sinds ze Het Complex het laatst bezocht. Alleen al in de Verenigde Staten zijn nu drie sites voltooid met een capaciteit van elk honderd miljoen mensen. Dat is samen net niet genoeg om alle Amerikaanse burgers in onder te brengen. Zonder dat de rest van de wereld er erg in heeft, krijgen de plannen van de miljardair Mel Kunos om de mensheid te redden meer en meer vorm.

‘Wat denk je ervan, Lori?’ valt Kunos met de deur in huis wanneer dr. Walters hem in de Sky Bar begroet.

‘Ik ben onder de indruk, Mel,’ zegt ze, ‘Ongelofelijk hoe je dit verborgen kunt houden.’

‘Ach,’ lacht Mel, ‘De wereld is momenteel met andere dingen bezig.’

Hij wijst naar de schermen boven de bar die op een nieuwszender zijn afgestemd. Ze tonen een zestienjarig meisje —of is het al een vrouw— dat met dreigende vinger recht in de camera wijst.

Mel drukt op de muteknop en haar dreigende stem weerklinkt luider dan verwacht door de luidsprekers: ‘Jullie zouden beschaamd moeten zijn! Het huis staat in brand en wat doen jullie daaraan? Niets!’

Mel zet het geluid meteen weer af.

‘Wat vind je van haar boodschap?’ vraagt dr. Walters.

‘Ik voel me niet aangesproken,’ antwoordt de miljardair met gespeelde onverschilligheid, ‘Het huis staat in brand en enerzijds zijn er mensen die zeggen “Leef nu en laat maar branden; het zal allemaal zo erg niet zijn”; anderzijds zijn er mensen die zeggen “Er moet direct geblust worden, maar wij kunnen dat niet: iemand anders moet dat doen.” De boodschapper bewijst de boodschap geen dienst door zich op te werpen als het mikpunt van spot voor de enen en als alibi voor de anderen.’

‘Als alibi? Hoe bedoel je?’

‘Haar aanhangers spenderen meer tijd aan het verketteren van wie kritiek op haar heeft dan aan de kern van de zaak. Niet gehinderd door kennis van zaken mengen ze zich in het debat. Als ze mee gaan betogen en staken, denken ze dat ze goed bezig zijn. Dat is gemakkelijk: zo moeten ze zelf geen verdere inspanningen meer leveren en kunnen ze gewoon verder gaan met hun lekkere leventje.’

‘Vind je dan niet dat de wereldleiders iets moeten doen?’ vraagt Mallory met de bedoeling haar opdrachtgever op zijn stokpaardje te krijgen, ‘Vind je het niet belangrijk dat de boodschap tot hen doordringt?’

‘Ik denk niet dat wereldleiders nog moeten overtuigd worden van de boodschap.’

‘O nee?’ vraagt Mallory verrast, ‘Waarom doen ze dan niets?’

‘Ze doen wat elke goed opgeleide brandweerman doet wanneer hij geconfronteerd wordt met een brand die schijnbaar niet te blussen is: ze laten het gebouw gecontroleerd afbranden. Zij hebben al beslist wat er voor hen de moeite waard is om te redden en wat voor hun part mag afbranden.’

‘Zo cynisch, Mel.’

‘Zo realistisch, bedoel je,’ zegt de miljardair met een knipoog, ‘Maar je weet dat ik diep van binnen een idealist ben. Dat kind is bij al die politici aan het verkeerde adres.’

‘Je bedoelt dat ze beter op een wetenschappelijk congres zou gaan spreken dan bij de Verenigde Naties?’ zegt Mallory.

‘Ook de wetenschappers waar ze mee dweept, zijn van weinig nut,’ zegt Mel vol overtuiging en dr. Walters weet dat ze met haar opmerking een gevoelige snaar heeft geraakt. ‘Exacte wetenschappers kunnen misschien wel oplossingen bedenken, maar omdat er zoveel onbekende factoren zijn en omdat geen enkele oplossing 100% succesvol is, durven ze zelf geen beslissingen te nemen.’

‘Daar hebben ze politici voor nodig,’ werpt Mallory op.

‘Hahaha,’ lacht Mel Kunos, ‘Ik hoop dat je een grapje maakt. Daar hebben ze ingenieurs en ondernemers voor nodig. Ingenieurs zijn pragmatischer dan wetenschappers; ze weten dat er altijd onbekende parameters zijn, maar dat hindert hen niet om oplossingen te bedenken. Ondernemers hebben de durf om keuzes te maken; zij durven te gaan voor een oplossing die niet perfect is, maar waar toch resultaat mee geboekt wordt. Dat is hoe wij, jij en ik, de mensheid gaan redden, Lori.’

‘Dat was in ieder geval wat me overtuigde voor jou te werken, Mel,’ zegt dr. Walters, ‘Maar waarom moet dit allemaal in het geheim? Waarom breng je je boodschap niet voor de hele wereld?’

‘Omdat mijn boodschap niet aantrekkelijk is. Mensen horen veel liever “vier feest en laat maar branden” of “we gaan de hele wereld redden” dan “we gaan gecontroleerd blussen”. Wat jij en ik doen, zal offers vergen. We zullen moeilijke keuzes moeten maken. Wij zullen voor God spelen; daar kan de mensheid niet mee om, al doen we het met de beste bedoelingen. *“Ik ken de plannen die Ik met u heb: ze hebben uw heil op het oog, niet uw onheil, en bereiden u op een hoopvolle toekomst,”* zei de grote profeet, maar niemand wilde naar hem luisteren.’

‘Dat klinkt als iets dat uit de Bijbel komt,’ zegt Mallory.

‘Dat heb je goed geraden,’ zegt Mel Kunos, ‘Dat is Jeremia, hoofdstuk 29 vers 11.’

Dr. Walters en Mel Kunos kijken vanuit de Sky Bar hoe de zon, weerkaatst door een ontelbaar aantal zonnepanelen, langzaam verdwijnt aan de einder. Het zal niet lang meer duren voor het duister invalt.

Na een lange pauze vraagt dr. Walters: ‘Wanneer laten we de nanobots los op de wereld?’

‘We starten volgende week in Bengaluru, een dag later infecteren we Chennai, twee dagen later Hyderabad, Pune en Mumbai, drie dagen later Kolkata en New Delhi. Als het zombievirus zich vandaaruit niet snel genoeg verspreid, kunnen we nog andere haarden activeren.’

‘Waarom koos je ervoor om in India te starten?’

‘Waarom niet?’ antwoordt Mel Kunos, ‘Het is een land in volle ontwikkeling. Wat CO₂-uitstoot betreft, is het niet zonder zonde. Het heeft onlangs geprobeerd een onbemand ruimtetuig te doen landen op de donkere zijde van de maan. Dat er geëxperimenteerd wordt met nanotechnologie en biologische technieken die toegepast kunnen worden op de mens is niet onwaarschijnlijk.’

‘Het leidt in ieder geval de aandacht af van ons,’ zegt dr. Walters.

‘Dat is dan ook de bedoeling,’ zei Mel Konus, ‘Bovendien is het land toegankelijker voor ons dan Rusland of China. Doordat we er mankracht zoeken voor technische jobs, kunnen we in India de prijs om een oogje dicht te knippen enorm drukken.’

‘Jij denkt ook aan alles, Mel,’ lacht dr. Walters.

‘Zo ben ik,’ zegt Mel en dr. Walters merkt dat hij dat ook meent.

—

‘Wat zijn de laatste cijfers?’ vraagt Dr. Walters als ze de controleruimte binnenkomt.

‘De infectiegraad wordt geschat op 84.7% van de wereldbevolking. De dodentol is onder de vijf percent gebleven. Er komen nauwelijks nog nieuwe slachtoffers bij. Ondertussen raken onze sites wereldwijd op capaciteit. In Het Complex alleen al zitten we al aan meer dan vijfenzeventig miljoen logéés. Dankzij de goede voorbereiding hebben we nergens een noemenswaardig logistiek probleem gehad.’

‘Ik denk dat felicitaties op hun plaats zijn, Dr. Walters,’ zegt Mel Kunos, ‘Dat is beter dan de meest gunstige scenario’s die we vooraf vooropstelden.’

‘O, dag Mel,’ zegt Mallory Walters. Ze had de miljardair de controleruimte niet horen binnenkomen. ‘Ik wist niet dat jij hier ook was.’

‘Ik wilde je persoonlijk proficiat komen wensen, Lori,’ zegt haar opdrachtgever, ‘Je technologie is de mensheid aan het redden met een minimum aan slachtoffers.’

‘Dit is nog maar een eerste stap, Mel,’ antwoordt Mallory, ‘Ooit zullen we de miljoenen mensen die in Het Complex en op de andere sites in hibernatie verblijven weer moeten vrijlaten.’

‘Dat klopt, Lori,’ antwoordt de miljardair, ‘En wanneer we dat doen, zullen we hen een volledig zuivere en zorgeloze wereld kunnen aanbieden.’

‘Meneer Kunos, het spijt me dat ik u moet onderbreken,’ zegt een man vanachter zijn console, ‘maar dit moet u zien. Er komt een eskader straaljagers op Het Complex af.’

‘Wat? Waar komen die opeens vandaan?’

—

‘En wat gebeurde er toen?’ vragen Jim en Anna tegelijkertijd wanneer het hologram stopt met vertellen.

‘Dat weet ik niet goed,’ antwoordt het hologram, ‘Eerst kwamen de straaljagers. Ze schakelden met precisiebombardementen de meest strategische doelwitten van Het Complex uit. Toen kwamen de helikopters met een SWAT-team. Ze drongen de controlekamer binnen en namen iedereen gevangen, ook meneer Kunos en Dr. Walters.’

‘Wat deden ze met de mensen in de cryo-hangars?’ vraagt Jim.

‘Ze hadden een kopie van de inventaris en extraheerden doelgericht een aantal lichamen. Daarna saboteerden ze de toevoer van energie vanuit het energiepark.’

‘Met welke bedoeling?’ vraagt Anna, maar ze kent het antwoord al.

‘Zonder energietoevoer was iedereen in cryo-toestand ten dode opgeschreven.’

‘Maar dat is vreselijk!’ roept Jim uit.

‘Geen paniek, meneer Kunos dacht aan alles. Ik heb een redundant circuit geactiveerd. Het aantal slachtoffers is beperkt tot die gedeelten die door het bombardement geraakt werden. Het waren er hooguit een paar tienduizend.’

‘Wie was verantwoordelijk voor de aanval?’ vraagt Jim, ‘De helikopters en straaljagers die ik zag, waren van het Amerikaanse leger. Denk je dat dit een ingreep van de Amerikaanse overheid was?’

‘Daar heb ik het raden naar,’ antwoordt het hologram, ‘Alle plannen van Het Complex waren *top secret*, maar de instantie die ons aanviel, wist perfect waar alles te vinden was.’

‘Maar van jou wisten ze niet af?’ merkt Jim op.

‘Meneer Kunos installeerde een aantal noodoplossingen waar enkel een heel beperkt comité van op de hoogte was.’

Jim en Anna weten niet wat te denken van het hele relaas.

‘Alles wat ons overkomen is, is dus veroorzaakt door een megalomane gek?’ vraagt Anna.

‘Hij deed het met de beste bedoelingen,’ verdedigt het hologram zijn schepper, ‘Het zal meerdere decennia duren vooraleer er iets te merken zal zijn van het herstel van het aardse ecosysteem, maar de impact op de luchtkwaliteit is nu al te merken, nu er al meer dan een jaar geen vliegtuigen meer vliegen.’

‘Tot er plots straaljagers opdoken die Het Complex met bommen kwamen bestoken.’

Het hologram haalt zijn schouders op: ‘Zoals ik al zei: ik heb er geen idee van waar die vandaan kwamen.’

‘Wat stel je voor dat we nu doen?’ vraagt Anna.

‘Het was mijn taak er in geval van nood Het Complex zo goed mogelijk te beschermen en te wachten op instructies.’

‘Instructies van wie?’ vraagt Jim, ‘Van mensen zoals wij?’

‘Bij voorbeeld,’ antwoordt het hologram.

‘Laten we dan eens kijken wie we kunnen ontdooien en hoe we de boel weer recht kunnen trekken,’ zegt Jim.

Het hologram glundert: ‘Dat is een uitstekende suggestie!’

Deel 3: president John Starr

‘Wat heeft dat te betekenen?’ buldert Mel Kunos wanneer de blinddoek eindelijk van voor zijn ogen weg gehaald wordt. Het duurt een tijdje voor zijn gezichtsvermogen zich aangepast heeft aan het licht.

‘Waar ben ik?’ vraagt hij verwonderd, ‘Dit lijkt het *Oval Office* wel.’

‘Mel Konus,’ hoort hij een bekende stem zeggen, ‘ik heb lang moeten wachten, maar nu kunnen we eindelijk eens persoonlijk kennis maken.’

‘John Starr? Meneer de president? Bent u dat?’

‘Geef de man iets te drinken, Peters,’ zegt de president, ‘Hij moet vast nog bekomen van de lange helikoptervlucht. Wat wil je drinken, Mel? Een opkikker of iets fris?’

‘Water is voldoende voor mij,’ zegt Mel droogjes.

‘Peters, geef de man een glas water.’

Mel neemt het glas water aan en drinkt het in één teug leeg.

‘Kijk eens aan, wat een dorst,’ spot de president, ‘Vul nog maar eens bij, Peters.’

Het is niet de eerste keer dat Mel Kunos in het officiële kantoor van de president te gast is. Bij de vorige president was Kunos vriend aan huis. Mel mocht zich diens persoonlijke raadgever noemen. Hij had meer dan eens een uitnodiging gekregen om op de koffie te gaan met de huidige president, maar daar was Mel nooit op ingegaan. Mel en de huidige president hielden er over zowat alles een andere opinie op na.

‘Ik weet dat mijn politiek jou niet aanstaat, meneer Kunos,’ zegt de president, ‘maar zonder het te weten heb je mij volledig in de kaart gespeeld met je plan om de wereld te redden.’

Mel kijkt de president recht in de ogen.

‘Dacht je nu werkelijk dat je zo’n operatie op je eentje kon uitvoeren zonder dat ik er iets van zou merken?’ vraagt Starr spottend.

Daar was Mel inderdaad van uitgegaan.

‘Dat was een flinke misrekening van je, Mel,’ lacht de president, ‘terwijl we hier gezellig samen zitten, zijn we het ene complex na het andere aan het vernietigen. Hier in de Verenigde Staten, maar ook overal elders in de wereld.’

‘Wat?’ Mel kan zich nu niet meer inhouden: ‘Waarom zou je dat doen?’

‘Wees gerust, Mel,’ sust de president, ‘We hebben eerst een aantal personen van belang in veiligheid gebracht. Vrienden en kennissen stellen het goed, zo is me meegedeeld.’

‘En de rest?’ roept Mel.

‘De rest is slachtoffer geworden van de grootste genocide in de wereldgeschiedenis. Gelukkig hebben we de persoon die verantwoordelijk was voor die massamoord kunnen vatten. Je zal je binnenkort voor een tribunaal mogen verdedigen. Een jury hebben we helaas niet kunnen vinden, maar er waren wel een aantal rechters bereid om de rechtszaak voor te zitten.’

‘Genocide?’

‘De publieke opinie vindt dat we alle zombies het best meteen allemaal in de fik kunnen steken.’

‘Maar het proces is omkeerbaar,’ roept Mel Kunos uit.

‘Daar is de publieke opinie niet van op de hoogte,’ zegt de president, ‘En ik zal er wel voor zorgen dat niemand dat te weten komt.’

‘Maar dat is misdadig,’ zegt Mel wanhopig.

‘Het is inderdaad misdadig,’ bekent de president, ‘maar ik zal als redder onthaald worden door de overlevenden en jij bent degene die voor de dood van hun medemensen zal moeten boeten.’

‘Ik heb altijd geweten dat je een gewetenloze gek was, John.’

‘Ik ben niet gekker dan jij, Mel,’ lacht de president.

—

‘Jim,’ roept Anna, ‘Kom vlug naar de controlekamer. Er is nieuws!’

Anna stond op Jim te wachten tot hij samen met een ploeg Geheelden terugkwam van werkzaamheden aan de spoorweg. Nog een paar dagen werk en ze zouden een expeditie kunnen ondernemen naar wat ooit eens de bewoonde wereld was.

‘De regering verspreidt een automatisch bericht,’ zegt Anna, ‘Het wordt al de hele dag herhaald.’

Jim haast zich naar de controlekamer.

‘Dit is jullie president, John Starr. Ons land werd getroffen door een ramp van ongeziene omvang, veroorzaakt door een door de mens gemaakt virus. Hoewel alles erop wees dat de oorzaak in India moest gezocht worden, bleek de schuldige de bekende tech-entrepreneur en miljardair Mel Kunos te zijn. Mel Kunos is ondertussen terechtgesteld, samen met een aantal van zijn handlangers zoals Dr. Mallory Walters die bekende dat zij het virus ontwikkelde. Dat recht is geschied is helaas maar een schrale troost. Er zijn naar schatting nog een kleine twintig miljoen Amerikaanse burgers in leven op ons grondgebied. Andere landen lijken nog erger getroffen te zijn. Een ramp van deze omvang heeft de wereld nog nooit gekend, maar vrees niet: met mij als leider zal ons land er weer bovenop komen. Hulp is onderweg. We zullen samen een nieuwe, schone wereld bouwen. Dit was John Starr, jullie president. *God bless America!*’

‘Dit is het volledige bericht,’ zegt Anna, ‘Straks begint het weer van vooraf aan. Ik denk dat we nu wel weten wie verantwoordelijk was voor het bombardement en de poging om alle gasten op Het Complex te vernietigen. Wie had kunnen vermoeden dat de president zelf achter de aanval zat?’

‘Dit is vreselijk, ik dacht dat Mel Kunos een schurk was, maar John Starr is een nog veel grotere schurk,’ zegt Jim, ‘We moeten de leugens van die misdadiger onthullen en ons tegen zijn dictatuur verzetten. Hoeveel mensen hebben we nu al aan het werk?’

‘Dat zijn er welgeteld driehonderdvierenvijftig,’ antwoordt het hologram dat ongemerkt de hele conversatie mee volgde, ‘Voor meer kunnen we momenteel niet voldoende proviand garanderen.’

‘Hoeveel mensen worden er nog in cryo-slaap gehouden?’ vraagt Jim.

‘Toen Het Complex gebombardeerd werd, zaten we aan driekwart van onze capaciteit,’ zegt het hologram, ‘Er zijn nog zesenzeventig miljoen zeshonderdtwintig lichamen in kunstmatige winterslaap aanwezig.’

‘Dat is bijna vier keer de huidige populatie van de Verenigde Staten,’ zegt Anna.

‘Weet je wat dit betekent?’ vraagt Jim.

‘Als we het goed aanpakken, dan betekent dit dat het lot van de president bezegeld is,’ antwoordt het hologram.

Pseudoniem: “De Profeet”